

Empreses privades «amb ànim de lucre»: no existeixen en sanitat

Dr. Josep Ignasi Hornos Vila
PRESIDENT

Guanyar és un objectiu inseparable de l'essència humana que s'ha portat a terme en tots els temps i en totes les civilitzacions. Les persones –i per extensió les famílies i les organitzacions, tant privades com públiques– tendeixen de manera natural a la millora del confort, del patrimoni i de la salut; en definitiva, de la seva pròpia vida.

Si el guany va lligat a aquest impuls vital és lògic que porti associada una voluntat per realitzar l'objectiu. Darrerament, però, sembla que algunes persones qüestionen tant la voluntat com l'objectiu i els consideren un problema. Per assolir aquesta «problematització» es procedeix de la manera següent: d'entrada, es redueix la voluntat de guany a l'expressió *ànim de lucre* i, a continuació, es carrega negativament l'expressió. El resultat ja el coneixem i es diu *estigmatització*. En tenim una prova recent en l'àmbit sanitari, quan en la transposició d'una directiva europea algunes comunitats autònomes han legislat exclouent les organitzacions amb ànim de lucre dels concerts sanitaris.

El diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans defineix el lucre així: «Guany, profit que es treu d'alguna cosa». El diccionari de referència en castellà, el de la RAE (Real Academia Española), hi coincideix literalment: «*Ganancia o provecho que se saca de algo*». Per tant, la connotació negativa de la paraula no existeix. Es vol forçar per un prejudici amb una base ideològica. En anglès els activistes d'aquest biaix de significat ho tindrien francament difícil perquè aquesta llengua només disposa de la paraula *profit*, que és immune a les manipulacions a les quals ha estat objecte *lucre*.

Les empreses privades del sector sanitari català intentem, no sense dificultats, obtenir beneficis. Per tothom són coneguts els baixos preus que Catalunya i Espanya tenen en els serveis sanitaris privats. Aquest fet és totalment evident quan es comparen preus, no tan sols amb països de la nostra mida –França, Itàlia, Alemanya–, sinó també amb altres com ara Portugal, Grècia o Andorra. Aquests beneficis no necessiten ser justificats.

El que sí que cal repetir una vegada més és la importància cabdal dels beneficis i la repercussió sistèmica que tenen, més enllà del que puguin representar per a les organitzacions individualment considerades. Els beneficis són la base de la continuïtat de les empreses. Només si aquestes són viables podran seguir oferint els seus serveis a una població que hi confia cada vegada més ateses les dificultats persistents del sistema públic. I és aquest escenari, amb unes empreses amb beneficis i una sanitat privada forta, el que fa possible la sostenibilitat del sistema de salut en el conjunt. En resum, quan volem obtenir beneficis fem el que naturalment ens pertoca i a la vegada participem en la millora del nostre benestar col·lectiu. Els beneficis són la base dels impostos que les empreses paguem.

El que existeix, com a terminologia plenament acceptada, és la denominació «empreses privades sense ànim de lucre»; en anglès es denominen *non-profit companies*. Per aquesta raó, personalment, no parlaré mai més d'empreses privades amb ànim de lucre; parlaré simplement d'empreses o de companyies privades ras i curt, i us animo a tots els qui llegiu aquesta tribuna a fer el mateix.